

ското население, въоръжено до зъби, тръгва да осъществи за-  
каната си, но при конака, който се намѣрва между турската и  
българската части на града, се появява, зобиколенъ отъ своитѣ  
чиновници, мютесарифинтъ—единъ извънредно честенъ и благо-  
роденъ човѣкъ, който заявява на разярената тълпа, че за да из-  
пълни тя престъпното си намѣрение, би трѣбвало да мине по  
неговия трупъ и труповетѣ на неговитѣ чиновници. Решителнитѣ  
думи на разумния администраторъ подействували убедително  
върху тълпата, която и се разотишла. Така търновци били спа-  
сени отъ една Вартоломеева нощъ, преживявайки само въ въоб-  
ражението си нейния ужасъ.

На 7/VII 1877 г. осъмнахме въ страхъ, трепетъ и ожидание.  
Градътъ бѣше опустѣлъ—по улицитѣ не се виждаше жива душа.  
Денътъ бѣше чудесенъ. Синъ безоблачно небе, облегнато на  
околнитѣ възвишения, тихо висѣше надъ града и сѣкашъ обеща-  
ваше нѣщо велико и извънредно. По къщитѣ се плъзгаше по  
единъ тайнственъ начинъ слуха, че руситѣ приближавали града.  
Този слухъ проникна и въ нашата къща. Подплашени отъ въз-  
можни случайности, ние побързахме да идемъ и се скриемъ въ  
насрещната роднинска къща, която въ онова време бѣ една отъ  
най-голѣмитѣ въ града и въ която има една съ извънредно де-  
бели стени изба и тежка желѣзна врата. Тая изба бѣше нагоде-  
на—въ нея бѣха поставени по: тилки, завивки и храна—за нѣколко-  
дневно пребивание за въ случай на нужда. Но никому не бѣ ми-  
нало презъ ума, че въ този тъменъ и влаженъ занданъ не би  
могло да се седи нито два часа догѣ. Както и да е, въ него  
трѣбваше да дири спасение и закрила почти цѣлия ни родъ.  
Приготвявахме се да идемъ и ние, но въ суматохата, която  
създава страшния образъ на неизвестното, ние се разгубихме:  
баща ми бѣ миналъ вече въ къщата съ спасителната изба, братъ  
ми, преди него още, бѣ изчезналъ—отишелъ да посреща руситѣ—  
а азъ бѣхъ останалъ при майка си, заета съ малкото си дете.  
Зловещата тишина, която владѣеше въ къщата ни и въ цѣлия  
градъ, ни накара да побързае и ние. Майка ми взе детето си  
и, последвана отъ мене, ние се отзовахме въ безлюдната и по-  
тънала въ мълчание улица. Ние бързо я прекосихме и се намѣ-  
рихме предъ тежката джѣбова врата на къщата, въ която трѣб-  
ваше и ние да подиримъ спасение, и съ всички сили я заблъскахме.  
Но макаръ тя да не бѣ заключена заради нашето идване, не се  
подаваше и оставаше затворена. Въ това време неочаквано въ  
улицата се появи единъ караулъ отъ 3—4 души цивилни лица на  
чело съ единъ негъръ въ формата на полицейски. Изплашени и